

JOAN PERA: Tot un «XOU»

UN DELS ESPECTACLES QUE VA REUNIR MES GENT, DELS PROGRAMATS EN LA FESTA MAJOR, FOU EL XOU DE JOAN PERA. ROQUEROLS VA VOLER CONEIXER D'APROP LA PERSONALITAT D'AQUEST ACTOR TAN POPULAR. PER AQUEST MOTIU TINGUEREM OCASIO DE

PARLAR AMB ELL UNA BONA ESTONA. JOAN PERA ES UNA PERSONA AMABLE, ATENT I QUE TE UNA PREDILECCIO CARA LA PREMSA. EN ACABAR AQUESTA ENTREVISTA ENS VA DIR "GRACIES PER HAVER TINGUT LA GENTILESA D'ENTREVISTAR-ME"

En Joan Pera és jove, té suficient experiència per aconsellar als joves que volen ser artistes, què els diries?

Es un món tant difícil, que cadascú s'haurà d'obrir pas en el món artístic com pugui, ara, que no deixin d'ésser ells mateixos, vull dir que a la llarga quan triomfes, és quan ets tu mateix a dalt d'escenari o en un programa de televisió. De tota manera els puc avisar que aquest és un món difícil.

Com va nèixer Joan Pera actor?

Ja fa molts anys que estic ficat en el món de l'espectacle. Teatre i televisió. Els meus començaments varen ser similars al de qualsevol actor del nostre país. Primer fent teatre d'afecionats. Més tard estudiant a l'Institut del Teatre de Barcelona. Així anant fent comedietes dintre aquestes possibilitats. Darre-rament vaig fer la sèrie per televisió "El Dr. Caparrós", que fou la qui em va donar popularitat i "Aïor meu".

De les especialistes de cinema, teatre, i televisió, en quina t'hi trobes bé?

Jo crec que em quedaria amb la televisió, perquè és el mitjà en el que jo he nascut. La meua generació és una generació televisiva. Es un mitjà que el tinc molt per la mà i crec que sóc dels pocs que traspassen "bateria"; ara bé, després d'això el contracte amb el públic es absolutament essencial.

L'humor de Joan Pera és exclusivament català o podria presentar el seu xou a Madrid?

Jo podria fer un xou a Madrid. El Xou que ara presento és purament català, el que passa és que jo puc arribar a fer una comicitat com actor, no pel text de l'obra i a Madrid podria arribar a ser còmic per comicitat d'actor no per el text, ja que el meu text, lògicament és català. Agafo la societat d'aquí.

Xavier Porcel

Entrevista amb Mari Santpere

ENTREVISTAR A QUALSEVOL ARTISTA DE PRIMERA LÍ- NIA SEMPRE ES UN REpte CARA EL PERIODISTA. QUE DIRA, COM REACCIONARA, ET DEMANARA QUE PRIMER VOL LLEGIR EL QUE HAS ESCRIT ABANS NO ES PUBLICUI, ETC. EN EL CAS DE MARY SANPERE TOTS AQUESTS DUBTES D'ESVAIREN. LA MARY ENS VA REBRE AMB ELS BRACOS OBERTS. VA ESTAR CORDIAL I COMUNICATIVA. FINS I TOT EN LES SEVES RESPOSTES

HI AFEZIA UNA MOSTRA DEL SEU HUMOR PERSONAL. LA POR D'ENFRENTAR-NOS AMB UNA "VACA SAGRADA", (PERDONA L'EXPRESSIO MARY) AMB UNA "STAR", ERA INFUNDADA. L'EXPERIENCIA DE MES DE VINT ANYS DE PERIODISTA NO VA SERVIR DE RES. LA PERSONALITAT, LA HUMANITAT I LA CORDIALITAT DE MARY SANPERE VA PROVOCAR QUE L'ENTREVISTA ES CONVERTIS EN UN DIALEG ENTRE AMICS

gunten lo que quieran que yo contes- taré lo que me dé la gana". Jo sempre dic que tinc més de quaranta i menys de setanta, vosaltres poseu els que vulgueu. Perquè si dic la veritat diuen:

Per acabar. Dongui uns consells al jovent que puja.

Dintre del jovent d'ara jo sempre dic que estan dividits. Hi ha un jovent en el que hi crec molt, que m'han ajudat molt, en coses benèfiques, que tenen un gran cor, uns grans sentiments. Quan jo he demanat ajuda ppr anar als suburbis a ensenyar a llegir i escriure, anar a buscar els malalts, rentar-los, tallar-els-hi les ungles, etc... el jovent m'ha respost. De seguida brigades de nois i noies m'han ajudat. Hi ha un altre jovent que jo en dic "pomes podrides". Es la joventut de les drogues. Tot això per què? Vull dir una cosa als qui llegiu: Penseu que la vida és molt curta, quan un dia et lleves i dius: "Ja ha passat, ja tinc cinquanta o seixanta anys, ja s'està acabant". Si el temps que venim a viure aquí no ens el fem agradable perquè no ens esforcem i nosaltres mateixos procurem que el temps que estem aquí passar-lo el millor possible. Creieu és molt millor allò que diu un conte titulat "La bruja de la escoba rota". Era una bruixa que tot li sortia malament i acabà dient: "Es més rentable fer el bé, que fer el mal"

Xavier Porcel

Quins foren els seus inicis dintre del món de l'art?

Els meus inicis ja els pots suposar sóc filla de Josep Sanpere i de Rosa Hernàez. Pràcticament vaig nèixer en l'escenari d'un teatre del Paral·lel de Barcelona. De petita no havia pensat mai en ser artista però a l'esclatar la guerra civil al meu pare li van confiscar tot i els meus germans varen haver d'incorporar-se a aquelles "quintes del biberon" i ens vàrem posar a treballar. Els meus inicis són aquests. En la companyia del meu pare als últims anys de la guerra.

El ser filla d'artistes la va fer decidir continuar la mateixa professió que els seus pares?

No, no, la culpa la va tenir la guerra. Jo ja ho portava dins però

llavors se'n va destapar. El meu pare em va vincular molt, la llàstima és que el vaig perdre quan més el necessitava. Quan va acabar la guerra, ell em va dir: "el dia que jo em retiri muntaré una companyia i tu seguiràs endavant" Desgraciadament el vaig perdre. Mira vaig a dir-te una cosa, no he volgut dir res, però avui fa quaranta anys que es morir el meu pare, era el 8 de setembre.

Què hagués volgut ésser de no ser artista?

Sóc modista i sombrerera.

Considera que és una falta de delicadesa per part meua se li pregunto quants anys té?

Jo no ho dic mai.. Encara que m'ho preguntin és igual. Es el que diu l'Alvaro de la Iglesia "que pre-